

ÎNCHEIERE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de
Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de FPC „Drancor” SRL,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de FPC „Drancor”
SRL către ÎI „Cuflina P.” cu privire la încasarea prejudiciului material,
împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Comrat, prin care a
fost respins apelul declarat de FPC „Drancor” SRL împotriva hotărârii din 13
februarie 2019 a Judecătoriei Comrat, sediul Comrat, prin care a fost admisă parțial
cererea de chemare în judecată,

c o n s t a t ă:

La 10 august 2016, FPC „Drancor” SRL a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎI „Cuflina P.” cu privire la încasarea contravalorii congelatorului transmis
în posesie și folosință temporară, în mărime de 4500 de lei.

În motivarea acțiunii a indicat că, între reclamantul FPC „Drancor” SRL și ÎI
„Cuflina P.” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a mărfii nr. 150.

Conform p. 5.1 al contractului, vânzătorul va pune la dispoziția cumpărătorului în
folosință temporară frigidere speciale necesare pentru eventuala realizare a mărfii, iar
conform p. 5.2 al contractului, cumpărătorul se obligă să exploateze bunurile conform
instrucțiilor, să le mențină în stare bună funcționării, să nu le înstrăineze nici sub o
formă.

Potrivit p.5.5, p.5.6. ale contractului, în cazul defectării sau deteriorării bunurilor
materiale primite din vina Cumpărătorului, repararea și restabilirea acestora va fi
efectuată din sursele acestuia. În cazul furtului sau pierderii bunurilor materiale
primite, Cumpărătorul se obligă a restitui Vânzătorului contravaloarea lor.

Astfel, la 12.07.2010, creditorul FPC „Drancor” SRL a transmis ÎI „Cuflina P.” în
folosință temporară congelatorul de model CS-40 (1 buc.), în stare bună funcțională,
în valoare totală de 4500 lei, fapt ce se confirmă prin factura de expediție ET149766
din 12.07.2010.

Ulterior, reieșind din considerentul că ÎI „Cuflina P.” nu a mai procurat producție de la FPC „Drancor” SRL și a încetat relațiile contractuale cu creditorul, prin reclamația nr. 507 din 30.07.2014, a solicitat rezilierea contractului cu ÎI „Cuflina P.” și restituirea congelatorului de model CS-40 (1 buc.), în stare bună funcțională în termen de 3 zile de la recepționarea reclamației, sau achitarea contravalorii acestui bun în mărime de 4500 de lei. Însă, ÎI „Cuflina P.” nu a restituit congelatorul transmis acesteia în folosință gratuită, sau contravaloarea acestuia, eschivându-se prin diferite metode de la executarea obligațiilor contractuale asumate.

Conform art. 622 Cod civil, în cazul neexecutării de către debitor a obligației de a preda un bun, creditorul are dreptul să ceară ca bunul să fie luat de la debitor și să-i fie predat ori să ceară plata despăgubirii.

Astfel, din considerentul că până la moment, pârâtul nu a restituit congelatorul transmis în posesie și folosință temporară gratuită, prin prezenta acțiune FPC „Drancor” SRL solicită încasarea din contul ÎI „Cuflina P.” a contravalorii acestuia.

Prin hotărârea din 13 februarie 2019 a Judecătorei Comrat, sediul Comrat, menținută prin decizia din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Comrat, acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasată suma de 1093 de lei.

În justificarea soluției, instanțele de judecată ierarhic inferioare au indicat că pretențiile reclamantului urmează a fi admise parțial, având în vedere gradul de uzură al congelatorului transmis în posesia și folosința ÎI „Cuflina P.”.

La 20.01.2020, FPC „Drancor” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că instanțele au încălcat și au aplicat eronat prevederile legale, iar concluziile instanțelor sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 31 octombrie 2019 și comunicată participanților la proces la 03 decembrie 2019 (f. d. 191), iar recursul a fost declarat la 20 ianuarie 2020. Astfel, se constată că societatea-recurentă s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Comrat, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către FPC „Drancor” SRL, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură

civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de FPC „Drancor” SRL, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea societății-recurente, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către FPC „Drancor” SRL.

Astfel, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către FPC „Drancor” SRL.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru